

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **EUTECH akciová společnost**, se sídlem Nádražní 1617/1, Šternberk, zastoupené JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Poštovská 455/8, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti: **ELTON hodinářská, a. s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zastoupené JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2013, č. j. O-154773/57385/2003/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2017, č. j. 9 A 179/2013 – 145,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 21. 4. 2000 u žalovaného přihlášku slovní ochranné známky v následujícím grafickém provedení:

PRIM

a to pro služby ve třídách 35 (služby týkající se reklamy v rozsahu a v oblasti hodinářské výroby a doplňkové výroby k hodinářské výrobě), 37 (sestavování součástí hodinářské výroby) a 40 (zpracování materiálů, úprava součástí týkající se hodinářské výroby). Žalovaný zveřejnil tuto přihlášku v databázi ochranných známek pod č. O-154773.

[2] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „namítající“) podala dne 29. 11. 2002 proti zápisu přihlášky č. O-154773 námitky z důvodů uvedených v § 9 odst. 1 písm. c), f) a g) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 7. 2003 námitky zamítl. K rozkladu namítající předseda žalovaného změnil rozhodnutí prvního stupně rozhodnutím ze dne 3. 6. 2005 tak, že zamítl přihlášku ochranné známky sp. zn. O-154773 na základě námitek podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, které odpovídaly původně uplatněným námitkám podle § 9 odst. 1 písm. c) a g) zákona č. 137/1995 Sb.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 3. 11. 2006, č. j. 7 Ca 190/2005 – 64, zamítl.

[5] Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud zrušil citovaný rozsudek rozsudkem ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 As 22/2007 – 120, a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Vytkl mu zejména nevypořádání námitky zpochybňující, že sporné označení „PRIM“ má charakter autorského díla, a shledal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, zejm. otázku aktivní legitimace namítající k podání námitek. K zodpovězení této otázky je třeba úplného posouzení právního nástupnictví do práv státního podniku ELTON k označení „PRIM“.

[6] Městský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, č. j. 7 Ca 364/2008 – 230, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[7] Ke kasační stížnosti namítající Nejvyšší správní soud zrušil citovaný rozsudek rozsudkem ze dne 27. 7. 2011, č. j. 9 As 10/2011 – 275, a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud nesprávně posoudil otázku, zda namítané označení je autorským dílem. Podle Nejvyššího správního soudu autorským dílem je. Předmětné grafické ztvárnění označení „PRIM“ lze označit za relativně statisticky jedinečné a lze je zařadit mezi tzv. díla malé mince, jejichž autorskoprávní individualita vychází právě z myšlenky relativní statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla, nikoli jedinečnosti absolutní. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že zpracovatel výsledky své duševní činnosti konzultoval s dalšími osobami, resp. že jednotlivé kroky zpracování předmětného díla probíhaly s přispěním konzultací výtvarníků a podléhaly průběžnému schvalování ze strany zadavatele. Skutečnost, že zhotovitel průběžně konzultuje své nákresy s dalšími výtvarníky, případně že by zobrazení detailů mohlo být výsledkem kolektivního posouzení, ještě sama o sobě nevede k vyloučení tvůrčí duševní činnosti. Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že zhotoviteli (konstruktéru J. Ž.) nebyla

ponechána dostatečná volnost při ztvárnění označení, neboť měl být podle městského soudu natolik limitován zadáním a průběžnými konzultacemi, že se v novém zpracování již nemohla jeho tvůrčí činnost projevit.

[8] Následně městský soud rozsudkem ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 A 258/2011 – 301, zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Převzal právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je namítané označení autorským dílem a zavázal žalovaného, aby v dalším řízení postavil zcela najisto, zda a na základě jakého titulu národnímu podniku ELTON svědčilo právo užívat označení „PRIM“ a zda mohlo z tohoto podniku přejít na právní nástupce.

[9] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 2. 9. 2013, č. j. O-154773/57385/2003/ÚPV, rozkladu vyhověl a změnil rozhodnutí prvního stupně z roku 2003 tak, že zamítl přihlášku ochranné známky sp. zn. O-154773 na základě námitek podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Námitky podle § 7 odst. 1 písm. j) téhož zákona zamítl. Na základě doplněného dokazování dospěl k závěru, že namítající je univerzálním právním nástupcem státního podniku ELTON. Právní kontinuita byla doložena veřejnými listinami a ke stejnému závěry dospěly i soudy v občanskoprávním řízení. Dále žalovaný uzavřel, že namítající je subjektem oprávněným užívat zaměstnanecké autorské dílo (označení „PRIM“ v grafické podobě zachycené v podnikové normě PN 01), neboť toto právo na ni v rámci právní posloupnosti po národním podniku ELTON přešlo. Namítající byla aktivně legitimována k podání námitek podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) a tyto námitky podala důvodně. Rozhodnutí o rozkladu je dostupné v databázi správních rozhodnutí žalovaného (https://isdv.upv.cz/webapp/rozhodnuti.Vyhledat) a soud na jeho plné odůvodnění pro stručnost odkazuje.

II. Napadený rozsudek městského soudu

[10] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2013 žalobou u městského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[11] Městský soud se předně vyjádřil k důvodům, pro které nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušení řízení. Žaloba je založena na argumentaci, že předmětné slovně grafické označení PRIM není a nemůže být autorským dílem podle autorského zákona (viz např. bod 26 žaloby). Žalobkyně v žalobě výslovně uvedla, že „*po celou dobu tvrdil*[a] *a tvrdí, že slovně – grafické provedení slova PRIM autorským dílem není, proto logicky k němu nemůže komukoliv náležet autorské právo*“ (bod 28 žaloby).

[12] Tvrzení žalobkyně v návrhu na přerušené řízení a v replice ze dne 20. 2. 2017 jsou však zcela odlišná. V rozporu s obsahem žaloby žalobkyně nově tvrdila, že předmětné slovně grafické provedení slova „PRIM“ je autorským dílem, které vytvořil Mgr. J. R.. Dědici majetkových práv po Mgr. R. mají být manželé JUDr. H. J. P. a A. J.. Tato tvrzení jsou jednoznačně novotami, které v žalobě nezazněly ani v nejhrubších rysech, ba naopak jsou s předchozí argumentací žalobkyně v rozporu. Nejedná se tak o pouhé rozšíření již uplatněného žalobního bodu, ale o zcela nový žalobní bod, který byl uplatněn až po lhůtě stanovené v § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). K této opožděně uplatněné námitce proto soud nemohl

přihlédnout a neprovedl ani důkazy, které byly navrženy k jejímu prokázání. Z téhož důvodu soud neshledal potřebným přerušit řízení do doby rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp. zn. 16 C 14/2016 týkající se žaloby údajných dědiců majetkových autorských práv k autorským dílům po Mgr. R.. Na okraj soud dodal, že ani v řízení před žalovaným žalobkyně netvrdila, že autorem předmětného označení je Mgr. J. R. a nepředkládala o tom žádné důkazy.

[13] Městský soud si byl vědom, že judikatura připouští ve výjimečných případech prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., takové okolnosti ovšem v posuzované věci nenastaly. To, že se žalobkyně dozvěděla o určitých okolnostech až po vydání napadeného rozhodnutí, důvodem pro prolomení uvedené zásady není.

[14] V žalobě žalobkyně uvedla, že po celou dobu tvrdí, že předmětné logo „PRIM“ není autorským dílem, a proto nemůže nikomu náležet autorské právo. Tyto námitky nebyly důvodné. Otázka, zda označení PRIM ve slovně grafickém provedení zachyceném v podnikové normě PN 01 národního podniku ELTON:

PRIM

je autorským dílem, již byla pravomocně vyřešena Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 9 As 10/2011 – 275. Závěry tohoto rozsudku byly v dalším řízení závazné pro žalovaného i pro městský soud.

[15] Závěr o existenci autorského díla nebyl zpochybněn ani žalobkyní nově předloženými důkazy – dobovými fotografiemi či replikami hodinek „PRIM ORLÍK“ a „PRIM DIPLOMAT“. Není pravdou, že by se jimi žalovaný odmítl zabývat. Vyjádřil se k nim na str. 19 napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že v nich slovo „PRIM“ není ztvárněno totožně jako v přihlašovaném označení, jiný typ písma je užit i v doprovodných výrazech. Tento závěr žalovaného ostatně žalobkyně zopakovala v žalobě, aniž by proti němu vznesla jakékoliv relevantní protiargumenty. Soud se proto ztotožnil s žalovaným, že se provedení písma na předložených fotografiích znatelně liší od namítaného označení v podnikové normě PN 01, a tyto odlišnosti popsal. Tyto fotografie proto nejsou způsobilé zpochybnit charakter namítaného označení jako autorského díla a neprokazují, že namítané označení existovalo (vzniklo) již v roce 1968. Tím padá konstrukce, podle níž uvedené doklady prokazují, že autorská práva k namítanému označení nemohou být přičítána právnímu nástupci národního podniku ELTON, protože vznikla ještě před jeho vznikem.

[16] Žalobní námitka porušení koncentrační zásady v námitkovém řízení byla formulována velmi obecně. Žalobkyně sice tvrdí, že žalovaný vyšel z důkazů, které nebyly v námitkové lhůtě předloženy, konkrétní důkazy, k nimž toto tvrzení upíná, však neoznačila. Jedinou výjimkou je licenční smlouva z roku 2007 uzavřená mezi J. Ž. a namítající, ohledně níž žalobkyně na jiném místě žaloby a v jiné souvislosti uvedla, že její předložení odporuje koncentrační lhůtě. S ohledem na ustálenou judikaturu k pojmu žalobní bod městský soud nepřistoupil k prověření všech důkazů, z nichž žalovaný vyšel, a z vlastní iniciativy nezjišťoval, zda byly žalovanému předloženy v rámci tříměsíční námitkové lhůty. Omezil se proto jen na již zmíněnou licenční smlouvu, o níž je již z data jejího uzavření zřejmé, že nemohla být předložena v námitkové lhůtě. Žalovaný k uvedenému důkazu proto neměl přihlížet. Tato skutečnost však nepředstavuje

podstatnou vadu řízení, neboť žalovaný z této listiny žádná relevantní zjištění nečerpal a poukázal na ni pouze v souvislosti s hypoteticky nastíněnou variantou přerušení právního nástupnictví namítající z důvodu privatizace státního podniku ELTON, přičemž výslovně uvedl, že k této variantě se nepřiklonil a naopak dospěl k závěru, že namítající právním nástupcem jmenované společnosti je.

[17] Dále městský soud dodal, že na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2007 – 120 měl žalovaný v dalším řízení zkoumat, zda namítající je skutečně osobou, jíž svědčí namítaná práva (práva k autorskému dílu). Žalovanému také vytkl, že závěr o právním nástupnictví do práv státního podniku ELTON opřel o nedostatečné podklady. Tyto závěry pak převzal městský soud v rozsudku č. j. 7 A 258/2011 – 301 a uložil žalovanému, aby v řízení postavil najisto, zda a na základě jakého titulu národnímu podniku ELTON svědčilo právo užívat označení „PRIM“ a zda z tohoto podniku mohlo přejít na právní nástupce. Žalovanému proto nelze vytýkat, že skutkový stav v naznačeném směru doplnil.

[18] Žalobní námitky zpochybňující, že namítající je právním nástupcem státního podniku ELTON, resp. původního národního podniku ELTON soud považoval za neopodstatněné a nevyvracející závěry žalovaného. Žalovaný se touto otázkou zabýval komplexně. Skutečnost, že přitom odkázal na některá rozhodnutí civilních soudů, nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaný si učinil úsudek na základě vlastního dokazování.

[19] Soud nepřisvědčil ani námitce, že na namítající nepřešla práva k označení „PRIM“. Předmětem řízení je označení „PRIM“ v slovně grafickém provedení zachyceném v podnikové normě národního podniku ELTON PN 01. Byť lze žalobkyni přisvědčit, že označení „PRIM“ v jiné grafické podobě existovalo před 1. 1. 1969 a bylo zapsáno jako ochranné známky č. 152529 a č. 153324, z provedených důkazů vyplynulo, že namítané označení „PRIM“ vzniklo z toho důvodu, aby se po vzniku národního podniku ELTON (1. 1. 1969) odlišila produkce tohoto subjektu od produkce národního podniku CHRONOTECHNA Šternberk s obdobným předmětem činnosti. Žalobkyně neuplatnila v žalobě žádnou námitku, jíž by zpochybnila závěr žalovaného o vytvoření (vzniku) namítaného označení v roce 1969, kdy byla J. Ž. vytvořena podniková norma PN 01. Až s odstupem několika let po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žalobních bodů začala žalobkyně tvrdit, že předmětné označení je autorským dílem (což předtím striktně popírala), které podle ní vytvořil Mgr. R.. K těmto opožděným žalobním námitkám soud nemohl přihlédnout.

[20] K užívacímu právu k namítanému označení „PRIM“ soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že faktickým titulem k užívání pro národní podnik ELTON bylo předchozí užívání tohoto označení dřívějším závodem v Novém Městě nad Metují a formální složkou oprávnění, která umožňovala užívat toto označení do budoucna (a to bez bližší specifikace jeho podoby), představoval čl. 26 delimitační dohody. V této souvislosti se městský soud ztotožnil také s výkladem žalovaného týkajícím se přechodu práv podle zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, který potvrzuje obsah privatizačního projektu státního podniku ELTON. Soud přisvědčil také názoru žalovaného, že licenční smlouvu ze dne 18. 6. 1985 uzavřenou mezi koncernovým podnikem CHRONOTECHNA a koncernovým podnikem ELTON je třeba vykládat

v historickém kontextu a zohlednit, že k jejímu uzavření strany přistoupily na základě direktivního nařízení vyššího orgánu. Žalovaný oprávněně dovodil, že předmětná smlouva byla v rozporu se skutkovým a právním stavem. Právo národního podniku ELTON užívat předmětné označení vzniklo mnohem dříve, proto ani právo užívání jeho právními nástupci nebylo licenční smlouvou z roku 1985 nijak dotčeno. Následná licenční smlouva z roku 1996 nebyla platně uzavřena, neboť poskytovatel licence (CHRONOTECHNA, a. s.) k datu jejího uzavření již neexistoval. Nebyl proto naplněn obsah dohody o narovnání z roku 1996, která byla uzavřením licenční smlouvy podmíněna.

[21] Městský soud shrnul, že včas uplatněnými námitkami se žalobkyni nepodařilo zpochybnit zákonnost závěrů napadeného rozhodnutí, podle něhož namítající prokázala naplnění námitkových důvodů podle § 7 odst. g) a i) zákona o ochranných známkách. Namítající je jakožto právní nástupce národního podniku ELTON dlouholetým uživatelem nezapsaného označení „PRIM“ v podobě podnikové normy PN 01, které užívá k označování své hodinářské produkce, přičemž právo užívat toto označení jeho právnímu předchůdci vzniklo dávno přede dnem podáním přihlášky. Byla to právě namítající a její právní předchůdci, kdo se svou činností a dlouholetým užíváním podíleli na prosazení a proslulosti označení „PRIM“. Žalobními námitkami nebyl zpochybněn ani závěr žalovaného, že namítající náležejí práva k (zaměstnaneckému) autorskému dílu, kterým je předmětné označení „PRIM“, přičemž toto autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno. Soud zdůraznil, že každý z těchto námitkových důvodů obstojí sám o sobě, tj. je samostatným důvodem, pro který musela být přihláška slovní ochranné známky „PRIM“ v grafické úpravě sp. zn. O-154773 v námitkovém řízení zamítnuta.

III. Obsah kasační stížnosti

[22] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

III.1 Rozšíření žaloby

[23] Stěžovatelka nesouhlasila s městským soudem, že nepřípustně rozšířila žalobní body tím, že tvrdila autorství Mgr. R. k autorskému dílu - slovně grafickému provedení slova „PRIM“. V době podání žaloby totiž vůbec netušila, že významný český typograf a grafik Mgr. R. měl co do činění s tvorbou loga „PRIM“. Tvrzení, že předmětné slovně grafické vyobrazení slova „PRIM“ nebylo vytvořeno J. Ž., a tedy že právo k autorskému dílu nemůže náležet namítající, není novou žalobní námitkou. Nejednalo se o nový žalobní bod, ale o rozšíření včas uplatněného žalobního bodu, podle něhož namítající nesvědčí autorské právo k přihlašovanému označení. Stěžovatelka žalobní námitky pouze upřesnila podle nově zjištěných skutečností. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 – 84, nebo ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 43/2004 – 95) není navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě nebo v jejím včasném rozšíření, omezeno lhůtou podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s.

[24] Namítající opřela své námitky mimo jiné o tvrzení, že je osobou, které náležejí práva k autorskému dílu. Tvrdila, že předmětné logo vytvořil zaměstnanec podniku ELTON J. Ž., který jej dosadil do podnikové normy PN 01, a že se tedy jedná o zaměstnanecké autorské dílo. Stěžovatelka své tvrzení po celé řízení nezměnila, neboť tvrdila, že to, co vytvořil J. Ž., není autorským dílem. Žalobní námitka, že slovně grafické provedení slova „PRIM" není autorským dílem, reaguje na tvrzení namítající, že autorem je J. Ž.. Stěžovatelka mohla reagovat pouze na tvrzení namítající, proto je její stanovisko, že se o autorské dílo nejedná, správné. Toto stanovisko stěžovatelka následně pouze upřesnila dodatečně získanými důkazy o autorství Mgr. R., z nichž plyne, že sporné označení vzniklo již před rokem 1969 (tj. před osamostatněním podniku ELTON) a že jej vytvořila třetí osoba, nikoliv J. Ž.. V případě, že J. Ž. toto vyobrazení pouze překreslil do podnikové normy, nemůže se jednat o jeho autorské dílo. Z toho vyplývá, že namítající nebyla aktivně legitimována k podání námitek.

[25] Stěžovatelka po celou dobu řízení tvrdila, že se nejedná o autorské dílo mimo jiné i proto, že J. Ž. uvedl, že úpravu slova „PRIM" provedl podle nákresu, který byl konzultován s výtvarníky. Namítající žádný důkaz k tvorbě loga nepředložila. Lze odkázat i na podnikovou normu PN 01, podle níž pro sestavení normy sloužil nápis zpracovaný externím výtvarníkem. To je důvod, pro který stěžovatelka tvrdila, že předmětné logo není autorským dílem. Nově získanými důkazy o autorství Mgr. R. se na tom nic nezměnilo. Původní důkazy naznačovaly, že autorství J. Ž. je nejisté, nově doložené důkazy prokazují, že J. Ž. autorem není.

[26] V žalobě bylo vymezeno, že městský soud má zkoumat, zda je předmětné logo skutečně autorským dílem J. Ž.. Důkazy navržené stěžovatelkou prokazují, že předmětné logo je autorským dílem Mgr. R.. Stěžovatelce nemůže být přičítáno k tíži, že byly důkazy nalezeny až skoro po 15 letech od podání přihlášky ochranné známky.

[27] Městský soud byl proto povinen vzít v úvahu i stěžovatelkou dodatečně předložené důkazy. Soud nepřesně dovodil, že otázka autorství Mgr. R. není pro posuzovanou věc rozhodná. V řízení je totiž rozhodnou otázka autorství (nebo spíše „neautorství") J. Ž.. Postačovalo proto, aby stěžovatelka prokázala, že J. Ž. není autorem předmětného loga. Nebyla povinna prokázat, kdo skutečným autorem je. Městský soud měl dát proto stěžovatelce za pravdu, že namítající neprokázala autorství J. Ž., a měl vrátit věc žalovanému k zásadnímu doplnění skutkového stavu. Neakceptováním návrhu na provedení důkazů městský soud porušil § 77 odst. 2 s. ř. s. Soud je povinen provést dokazování, je-li toho třeba.

III.2 Rozpor mezi ústním a písemným odůvodněním rozsudku

[28] Stěžovatelka dále namítla rozpor mezi ústním odůvodněním rozsudku při jednání a jeho písemným vyhotovením. V písemném odůvodnění soud uzavřel, že žalobními námitkami nebyl zpochybněn ani závěr žalovaného, že namítající náležejí práva k (zaměstnaneckému) autorskému dílu. Podle soudu každý z námitkových důvodů [§ 7 odst. 1 písm. g) i písm. i) zákona o ochranných známkách] obstojí sám o sobě, tj. je samostatným důvodem, pro který musela být přihláška v námitkovém řízení zamítnuta. Tento závěr je však v přímém rozporu s ústním odůvodněním při jednání dne 22. 3. 2017, kdy soud uvedl: „*Soud poukazuje na to, že si všiml, že jde o změnu prvostupňového rozhodnutí a to změnu takovou, že jsou zde činěny závěry jiné ve vztahu k § 7 odst. 1 písm. g) a k písm. i),*

které se ovšem týká jiné osoby, které náležejí práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno. V tomto směru nemáme za naprosto prokázané, že by zde autorství nějakým způsobem bylo jinou osobou namítáno, takže opět se to autorství vztahuje k tomu prapůvodnímu dokladu, což je podniková norma, nicméně soud k tomu uvádí to, že byť by i z jednoho námitkového důvodu nebylo možné to přihlašované označení zapsat, tak i jediný důvod postačí a my za tento prokázaný námitkový důvod považujeme § 7 odst. 1 písm. g) a nepovažovali jsme za významné, a spíše za formální, abychom napadené rozhodnutí rušili jen proto, aby se to napadené rozhodnuté omezilo jen na argumentaci k té změně ohledně § 7 odst. 1 písm. g), protože i z tohoto námitkového důvodu ta změna toho prvostupňového rozhodnutí a to rozhodnutí obstojí.“ Soud tedy označil za prokázaný námitkový důvod podle písmene g) citovaného ustanovení a v podstatě z jakési nevýznamnosti nepovažoval za nutné napadené rozhodnutí rušit. V písemném odůvodnění však tvrdí naplnění důvodů podle písmene g) i písmene i).

III.3 Porušení koncentrační námitkové lhůty žalovaným i soudem

[29] V žalobě stěžovatelka vznesla také námitku porušení koncentrační zásady (tří měsíční lhůty) pro podání námitek. Městský soud nesprávně vyhodnotil tuto námitku jako velmi obecnou. Podle stěžovatelky bylo její vymezení srozumitelné a jednoznačné. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že použil dokumenty zaslané oběma účastníky řízení i doklady ze spisů ochranných známek č. 165917 a č. 208817. Mělo se jednat o položky příloh č. 20 až 52, např. rozsudky soudů, které byly vydány až několik let po podání námitek proti zápisu přihlášky. Městský soud postupoval v rozporu s vlastní rozhodovací praxí, neboť např. v rozsudku č. j. 9 A 12/2010 – 68 zdůraznil přísnou koncentrační lhůtu podle § 25 zákona o ochranných známkách.

[30] Městský soud dále uzavřel, že namítající prokázala, že je dlouholetou uživatelkou nezapsaného označení, přičemž se ztotožnil se závěrem Vrchního soudu v Praze vysloveným v usnesení ze dne 15. 4. 2011, č. j. 3 Cmo 88/2010 – 723. Městský soud tedy vyšel z tohoto pro něj nezávazného hodnocení vrchního soudu, které navíc není odůvodněno.

[31] Naopak lze např. argumentovat aktuálním rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017, č. j. 3 Cmo 55/2017 – 96, které potvrdilo zamítnutí návrhu společnosti ELTON hodinářská, a. s. (namítající v nyní posuzované věci) na vydání předběžného opatření, jímž by soud uložil společnosti MPM-QUALITY v. o. s. povinnost zdržet se užívání označení PRIM na náramkových hodinkách. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že společnosti MPM-QUALITY rovněž svědčí právo k dlouhodobému užívání označení PRIM. Podle vrchního soudu skutečnost, že ochranné známky společnosti MPM-QUALITY chránící určitou podobu označení PRIM byly prohlášeny za neplatné a hledí se na ně, jako by nebyly zapsány, nepopírá právo společnosti MPM-QUALITY nezapsané označení užívat. Toto aktuální rozhodnutí stěžovatelka předkládá pouze k dokreslení situace, že namítající nebyla schopna ani po 17 letech prokázat, že jí svědčí výlučné právo k nezapsanému označení. Žalovaný přesto svým nepřípustným připuštěním veškerých důkazů dovodil, že namítající práva svědčí.

III.4 K právnímu nástupnictví namítající do práv k označení „PRIM“

[32] Městský soud se neztotožnil s námitkami stěžovatelky vztahujícími se k neprokázání právního nástupnictví namítající do práv k označení „PRIM“, přičemž zdůraznil, že se v posuzované věci jedná pouze o jednu konkrétní podobu zachycenou v podnikové normě PN 01. Soud přitom přisvědčil stěžovatelce, že označení „PRIM“ bylo zapsáno jako ochranná známka již před 1. 1. 1969. Tento závěr ovšem dovodil pouze z existence starších ochranných známek č. 152529 a č. 153324. Z dodatečně předložených důkazů stěžovatelky však plyne, že předmětné označení vzniklo skutečně před 1. 1. 1969, tedy před osamostatněním podniku ELTON, což stěžovatelka tvrdila i v žalobě, přestože jí nebylo známo nic o skutečném autorovi Mgr. R.. Předmětné označení tedy nemohlo být nikdy majetkem podniku ELTON, který před uvedeným datem jako samostatný podnik vůbec neexistoval. Z tohoto důvodu se zjištění žalovaného o údajném právním nástupnictví namítající do práv národního podniku ELTON ukázala být svým způsobem irelevantní. Vzhledem k novým skutečnostem o autorství je právní nástupnictví podniku ELTON nevýznamné.

III.5 Závěrečné kasační námitky

[33] Městský soud uvedl, že se stěžovatelce nepodařilo včas uplatněnými námitkami zpochybnit zákonnost závěru žalovaného o důvodnosti námitek podle § 7 odst. 1 písm. g) a písm. i) zákona o ochranných známkách. Je však třeba upozornit, že stěžovatelka byla v době podání přihlášky majitelkou několika dalších známek ve znění „PRIM“. Jednou z těchto známek byla ochranná známka č. 165917, která byla ve stejném provedení jako napadená přihláška. O namítající proto nelze hovořit jako o uživatelce nezapsaného označení. Autorskoprávní ochrana díla vytvořeného Mgr. R. je nadřazena ochraně, která by mohla být teoreticky poskytována namítající jako údajné uživatelce nezapsaného označení. Právo uživatele nezapsaného označení může být zapsáno pouze tehdy, pokud neporušuje práva třetích osob, v tomto případě autorské právo. Jak plyne z dokladů předložených stěžovatelkou městskému soudu, dědicové Mgr. R. tvrdí v soudním řízení vedeném Krajským soudem v Hradci Králové, že namítající porušuje nejen práva k logu „PRIM“, ale i k logu „ELTON“, které také vytvořil Mgr. R.. Městský soud pochybil, pokud řízení nepřerušil do doby pravomocného rozhodnutí o žalobě dědiců Mgr. R.. Z důkazů (zejm. ze záznamu porady ze dne 18. 12. 1968) je zřejmé, že podnik ELTON od počátku věděl, že předmětné logo „PRIM“ vytvořil Mgr. R., nikoliv J. Ž.. Když po osamostatnění začal podnik ELTON toto logo používat, nečinil tak v dobré víře a nemohl být řádným uživatelem předmětného označení. V námitkovém řízení musí namítající prokázat, že disponuje k nezapsanému označení právem takové kvality, že mu musí být poskytnuta ochrana před zásahem do tohoto práva, k němuž by došlo zápisem později přihlašované ochranné známky. Z předložených dokladů však plyne, že namítající žádná autorská práva nesvědčí, naopak namítající porušuje práva dědiců Mgr. R..

IV. Vyjádření žalovaného

[34] Žalovaný podotkl, že v rámci řízení o rozkladu po zrušení rozhodnutí ze dne 3. 6. 2005 třetím rozsudkem městského soudu byl vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku i právním názorem Nejvyššího správního soudu z předcházejícího řízení. Nejvyšší správní soud potvrdil, že označení „PRIM“ v podobě podnikové normy PN 01 je autorským dílem, a vytkl žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně aktivní legitimace namítající. Městský soud uložil žalovanému postavit na jisto,

zda a na základě jakého titulu národnímu podniku ELTON svědčilo právo užívat označení „PRIM“ a zda mohlo přejít z tohoto podniku na jeho právní nástupce.

[35] Stěžovatelka v kasační stížnosti účelově tvrdí zavádějící a nepřesné skutečnosti, které jsou mimo prostor projednávání předmětného řízení. Městský soud podrobně vysvětlil důvody, pro které považoval dodatečnou argumentaci stěžovatelky za nový žalobní bod a proč řízení nepřerušil. Žalobní tvrzení bylo zbudováno na zcela jiné konstrukci – totiž, že se vůbec o autorské dílo nejedná, nikoliv že namítající právo k označení „PRIM“ nenáleží. Stěžovatelce nic nebránilo, aby vyvolala spor o autorství díla, s daným tvrzením však vystoupila až 3 roky poté, kdy napadla rozhodnutí žalovaného žalobou. Stěžovatelka se neoprávněně staví do pozice oběti soudního systému. Městský soud nevede nalézací řízení.

[36] K pojmu „externí výtvarník“ žalovaný uvedl, že se jednalo patrně o výtvarníka, který zpracovával filmový negativ a pozitiv, ale který nebyl autorem díla, jež bylo na filmu zachyceno. Stěžovatelka přichází s touto argumentací po více než 10 letech, přestože podniková norma PN 01 byla jako důkaz namítána od počátku řízení. Stěžovatelka nezpochybnila (ani v žalobě), že písmo slova „PRIM“, které se stalo podnikovou normou, graficky upravil J. Ž..

[37] Důkazy předložené stěžovatelkou ke kasační stížnosti (návrhy, které měl vytvořit Mgr. R. a znalecký posudek Ing. I. Bindera ze dne 26. 3. 2015) jsou pro posouzení napadeného rozsudku irelevantní. Závěr posudku je na úrovni domněnek vytvořených z nedatovaných podkladů předložených stěžovatelkou a nijak neprokazuje, že namítající nebyla aktivně legitimována k podání námitek. Ve skutečnosti dospívá k závěru, že Mgr. R. není autorem předmětného loga, neboť autorské písmo rozebírané v tomto posudku je diametrálně odlišné.

[38] K tvrzenému rozporu mezi ústním a písemným odůvodněním žalovaný poznamenal, že stěžovatelka vytrhává věty z kontextu a uvádí vykonstruované závěry, které soud neučinil.

[39] Žalovaný se ztotožnil se závěrem městského soudu, že žalobní námitka porušení koncentrační lhůty v námitkovém řízení byla formulována pouze velmi obecně. Stěžovatelka zmínila výslovně pouze licenční smlouvu z roku 2007. Městský soud správně uvedl, že žalovaný z této smlouvy nečerpal žádná relevantní zjištění. Odkazuje-li stěžovatelka v této souvislosti na odůvodnění žalovaného od str. 20 a přílohy 20 až 52, činí tak nově až v kasační stížnosti. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaný připustil důkazy, které nebyly předloženy v námitkovém řízení, pouze v rozsahu nutném pro spolehlivé zjištění aktivní legitimace namítající k podání námitek a posouzení jejího právního nástupnictví do práv k označení „PRIM“. K tomu byl žalovaný zavázán rozsudkem městského soudu č. j. 7 A 258/2011 – 301.

[40] Stěžovatelka nesprávně tvrdí, že městský soud vyšel z rozhodnutí vrchního soudu č. j. 3 Cmo 88/2010 – 273. Městský soud vyšel především z důkazů založených ve správním spise a z předešlých soudních a správních řízení v této věci. Vědom si toho, že rozhodnutí v občanskoprávních věcech nejsou pro něj závazná, poznamenal, že se ztotožňuje se závěrem, který zaujal vrchní soud v citovaném rozhodnutí. Usnesení

vrchního soudu č. j. 3 Cmo 55/2017 – 96 citované stěžovatelkou v kasační stížnosti je pro posuzovanou věc irelevantní.

[41] Tvrdí-li stěžovatelka, že namítající dosud neosvědčila, že jí svědčí výlučné právo k nezapsanému označení „PRIM“, není zřejmé, z čeho takový závěr dovozuje. Skutečností (kterou nepopřela ani stěžovatelka) zůstává, že společnost ELTON (v různých právních formách) užívala označení „PRIM“ dlouhodobě a po nepřetržitou dobu na svých výrobcích – hodinkách. Od roku 1969 je pak užívala v podobě totožné s napadeným označením. Na základě předložených a provedených důkazů namítající unesla své důkazní břemeno a prokázala, že jí svědčí právo k nezapsanému označení. S námitkou podobnosti výrobků a služeb se žalovaný vypořádal na str. 53 a 54 napadeného rozhodnutí.

[42] V případě námitky zpochybňující právní nástupnictví stěžovatelka vytrhává závěry soudu z kontextu. Tendenčně přitom zaměňuje podobu slovní ochranné známky v grafickém provedení PRIM s jakoukoliv jinou podobou označení „PRIM“, včetně ochranných známek č. 152529 a č. 153324 PRIM (tzv. bochníkového tvaru). Rozdíl v těchto označeních soud precizně vysvětlil (viz str. 37 napadeného rozsudku). Jakákoliv zmínka soudu (i žalovaného v napadeném rozhodnutí) o označení „PRIM“, které vzniklo před 1. 1. 1969, souvisí s ochrannou známkou tzv. bochníkového tvaru, jež není předmětem tohoto řízení. Žalovaný se ztotožnil se zevrubným odůvodněním městského soudu k žalobnímu bodu týkajícímu se právního nástupnictví (viz str. 37-40 napadeného rozsudku).

[43] Stěžovatelka vytváří teorii o tom, že podnik ELTON po osamostatnění po 1. 1. 1969 začal užívat předmětné logo, aniž by byl v dobré víře. Tvrzení stěžovatelky, že tento podnik od počátku věděl, že se nejedná o zaměstnanecké dílo, je nepravdivé a ničím nepodložené. Argumentace stěžovatelky ochrannou známkou č. 165917, která byla prohlášena za neplatnou s účinky *ex tunc*, je irelevantní.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení (namítající)

[44] Namítající nesouhlasila, že tvrzení o autorství Mgr. R. je pouze rozšířením řádně uplatněných žalobních bodů. Není pravdou, že stěžovatelka uplatnila jako žalobní bod tvrzení, že J. Ž. není autorem nebo že namítající nesvědčí práva k autorskému dílu – logu „PRIM“. Stěžovatelka naopak jasně uvedla, že předmětné označení nemůže být autorským dílem, neboť chybí jakákoliv invence (bod 26 žaloby). Dále uvedla, že „*slovně-grafické provedení slova PRIM autorským dílem není, proto logicky k němu nemůže komukoliv náležet autorské právo*“ (bod 28 žaloby). V přímém rozporu s těmito žalobními tvrzeními pak začala v průběhu řízení před městským soudem tvrdit, že se o autorské dílo jedná a že autorská práva svědčí Mgr. R., resp. jeho dědicům.

[45] S tvrzením, že autorem loga „PRIM“ je Mgr. R. nemůže namítající souhlasit. Toto tvrzení bylo uplatňováno v některých řízeních před žalovaným (zejm. rozhodnutí ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/ÚPV) a v řízení před Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO, rozhodnutí ze dne 7. 4. 2017, č. j. 10 419 C), přičemž tyto orgány shodně dospěly k závěru, že autorství Mgr. R. nebylo prokázáno. Není proto pravdou, že by důkazy předložené stěžovatelkou prokazovaly, že autorem předmětného

loga je Mgr. R.. K odkazu stěžovatelky na záznam z porady ze dne 18. 12. 1968 je nezbytné podotknout, že žalovaný se jím zabýval v jiném řízení a vyhodnotil jej jako vysoce nevěrohodný a neautentický, neboť nezachycuje okolnosti z doby, kdy měl údajně vzniknout (rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2015, č. j. O-53821/D15022796/2015/ÚPV, a na to navazující rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 4. 2016, O-53821/D15087338/2015/ÚPV).

[46] Dále namítající upozornila, že J. Ž.. i jeho tehdejší nadřízený J. Ř. byli v rámci předchozího řízení o správní žalobě vyslechnuti. Jejich výpovědi prokazují, že J. Ž. byl skutečně autorem předmětného loga. Oba svědci také svým čestným prohlášením zaznamenaným v notářském zápisu NZ 526/2015 prohlásili, že Mgr. R. neznají a že se na vzniku předmětného loga „PRIM“ nepodílel. K tvrzenému autorství Mgr. R. lze také poznamenat, že je vysoce nevěrohodné i z toho důvodu, že Mgr. R. byl profesionálním grafikem, ale přesto se po celou dobu svého života k autorství loga „PRIM“ nikdy nepřihlásil, a neučinili tak po jeho smrti ani jeho dědicové, a to až do roku 2014. Logo „PRIM“ bylo přitom v letech 1969-2014 masivně používáno a dobře známo nejen v odborných kruzích, ale i široké veřejnosti.

[47] Namítající nesouhlasila ani s námitkou tvrzeného rozporu mezi ústním a písemným odůvodněním. Byť nemá k dispozici zvukový záznam, citace uvedená v kasační stížnosti se jí nejeví rozporná. Pokud soud v rámci ústního odůvodnění uvedl, že prokázání námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách je dostatečné k zamítnutí žaloby, nevyplývá z toho, že by nebyl dostatečně prokázán námitkový důvod podle písmene i) téhož ustanovení. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud výslovně uvedl, že každý z uplatněných námitkových důvodů obstojí sám o sobě, tj. je samostatným důvodem, pro který musela být stěžovatelčina přihláška ochranné známky zamítnuta. Zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by nebyly oprávněné vůbec žádné námitky proti přihlašovanému označení.

[48] Námitku porušení koncentrační lhůty městský soud oprávněně označil za příliš obecnou, neboť stěžovatelka v žalobě netvrdila nic konkrétního o tom, které skutečnosti a které důkazy měly být údajně žalovaným zohledněny v rozporu s koncentrační zásadou. Jedinou zmíněnou listinou byla licenční smlouva z roku 2007, k níž se soud vyjádřil na str. 34 napadeného rozsudku. Navíc je třeba zdůraznit, že žalovaný byl předchozími rozsudky v této věci zavázán k doplnění skutkového stavu. Městský soud mu ve zrušujícím rozsudku uložil, aby se zabýval i listinami předloženými při jednání před soudem. Jednalo se dokonce o listiny předložené stěžovatelkou, je proto absurdní, že se stěžovatelka nyní tomuto postupu brání.

[49] Stěžovatelkou namítané usnesení vrchního soudu č. j. 3 Cmo 88/2010 – 723 nebylo důkazem, na základě něhož by městský soud formuloval své závěry. Bylo pouze názorem jiného soudu, který souzněl se závěry, k nimž městský soud nezávisle dospěl v nyní napadeném rozsudku. Naopak usnesení vrchního soudu č. j. 3 Cmo 55/2017 – 96, jehož se stěžovatelka dovolává, je pro nynější řízení zcela bezpředmětné. Stěžovatelka nebyla účastníkem daného řízení a toto usnesení neřeší otázky, které stěžovatelka činí předmětem kasační stížnosti. Není pravdou, že by z tohoto usnesení vyplývalo, že společnosti MPM-QUALITY svědčí práva z dlouhodobého užívání označení PRIM. Je sice pravdou, že tato

společnost označení PRIM dlouhodobě užívala, a to jako ochrannou známku č. 165917, tato ochranná známka však byla prohlášena za neplatnou. Podle § 32 odst. 4 zákona o ochranných známkách se na tuto známku hledí, jako by nikdy nebyla zapsána. Byť společnost MPM-QUALITY tuto ochrannou známku užívala, není možné konstatovat, že se tak dělo v souladu s právem nebo že by jí vůči tomuto označení mohla vzniknout jakákoliv práva. V rámci řízení o předběžném opatření nebylo ani možné, aby se vrchní soud touto otázkou meritorně zabýval.

[50] Je sice pravdou, že stěžovatelka již v žalobě uvedla, že označení „PRIM“ vzniklo před 1. 1. 1969 a nemohlo být majetkem národního podniku ELTON, který tehdy jako samostatný podnik neexistoval (bod 33 žaloby), nelze však odhlédnout od okolností, z nichž při formulaci tohoto tvrzení vycházela. V žalobě totiž v této souvislosti poukazovala na fotografie repliky náramkových hodinek značky PRIM ORLÍK a PRIM DIPLOMAT, přičemž tvrdila, že tyto hodinky, vyráběné údajně v roce 1968, obsahovaly logo „PRIM“ totožné s jeho grafickou podobou obsaženou v podnikové normě PN 01, a vedle toho poukázala na starší ochranné známky č. 152529 a č. 153324 (body 24-26 žaloby). S těmito argumenty se městský soud dostatečně vypořádal a stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které by závěry soudu neměly být správné. Soud především poukázal na to, že provedení písma na fotografiích se znatelně liší od provedení zachyceného v podnikové normě PN 01. Soud se také náležitě vypořádal s existencí starších ochranných známek č. 152529 a č. 153324 a správně zdůraznil, že označení v podnikové normě PN 01 bylo vytvořeno právě z toho důvodu, aby se po vzniku národního podniku ELTON k 1. 1. 1969 jasně odlišila produkce tohoto subjektu od produkce národního podniku Chronotechna Šternberk, kterému patřily původní ochranné známky č. 152529 a č. 153324.

[51] Namítající označila za nepravdivé tvrzení stěžovatelky, podle něhož z dodatečně předložených důkazů vyplývá, že grafická podoba loga uvedená v podnikové normě PN 01 vznikla před osamostatněním podniku ELTON. Takový závěr z předložených důkazů nevyplývá a nebyl ani prokázán v žádném jiném správním nebo soudním řízení.

[52] K závěrečné části kasační stížnosti, v níž stěžovatelka rekapitulovala některé podle ní důležité skutečnosti, namítající dodala, že vlastnictví několika dalších ochranných známek PRIM stěžovatelkou v době podání nyní posuzované přihlášky je irelevantní, neboť se jednalo o známky v jiných grafických podobách, příp. též zapsané pro jiné výrobky nebo služby. Jedinou výjimkou byla ochranná známka č. 165917, která obsahovala identické grafické provedení, byla však prohlášena za neplatnou a hledí se na ni, jako by nikdy nebyla zapsána. Městský soud nepochybil ani tím, že nepřerušil řízení na návrh stěžovatelky, neboť nebyl povinen řešit otázku, zda byl Mgr. R. autorem loga „PRIM“, a to především proto, že stěžovatelka v žalobě ani v zákonné dvouměsíční lhůtě nic takového netvrdila. Pozdější argumentace byla nepřípustným rozšířením žalobních bodů.

[53] Namítající také nesouhlasila s tvrzením, že národní podnik ELTON neužíval logo „PRIM“ po 1. 1. 1969 v dobré víře. Národní podnik ELTON vytvořil předmětné logo právě z toho důvodu, aby odlišil své výrobky od produkce národního podniku Chronotechna Šternberk. Namítající disponuje originálem historického dokumentu – prototypového výkresu J. Ž. ze dne 11. 7. 1969, který obsahuje návrh loga „PRIM“, jež

bylo později přeneseno do podnikové normy PN 01. Namítající proto nevěří tvrzení stěžovatelky, že grafická podoba předmětného loga vznikla před 1. 1. 1969. Stěžovatelka nedisponuje jiným srovnatelným autentickým dokumentem, který by prokazoval údajný vznik loga před uvedeným datem. Kopii prototypového výkresu namítající připojila. V rámci správního řízení namítající prokázala, že disponuje právem k nezapsanému označení – logu „PRIM“ v grafické úpravě podle podnikové normy PN 01, naopak stěžovatelka neprokázala, že by k tomuto grafickému ztvárnění loga existovala práva třetích osob. Stěžovatelka v rámci správního řízení dokonce takové skutečnosti ani netvrdila, natož aby je prokazovala.

[54] V dalším podání pak namítající poukázala na znalecký posudek Ing. Pavla Kokiše č. 1355/2017, který připojila v příloze. Tento posudek byl zpracován nezávislým znalcem, kterého ustanovil Krajský soud v Hradci Králové v řízení vedeném pod sp. zn. 16 C 14/2016. Posudek se zabývá pravostí listiny nazvané „*Zápis z porady z 18. 12. 2018*“, jíž se stěžovatelka dovolávala v replice podané u městského soudu dne 20. 2. 2017 a v kasační stížnosti. Znalec dospěl k závěru, že předmětná listina nemohla vzniknout v roce 1968, neboť psací stroj, který byl použitý k jejímu vyhotovení, byl vyroben až v letech 1973-1974. Zápis z porady tedy neprokazuje autorství Mgr. R. k logu „PRIM“.

VI. Replika stěžovatelky a návrhy na doplnění dokazování

[55] Podáním ze dne 14. 3. 2018 stěžovatelka předložila soudu odborné posouzení typografa MgA. M. P. z prosince 2017 a odborný posudek kurátorky Moravské galerie v Brně PhDr. M. L. S. ze dne 18. 2. 2018, podle nichž jsou logotypy „PRIM“ a „ELTON“ autorským dílem Mgr. R.. Stěžovatelka navrhla také výslech PhDr. L. S. jako svědkyně, která s Mgr. R. o jeho návrhu log „PRIM“ a „ELTON“ osobně hovořila.

[56] V podání ze dne 3. 5. 2018 stěžovatelka nesouhlasila s vyjádřením žalovaného, podle kterého byl „externím výtvarníkem“ myšlen patrně nějaký výtvarník, který zpracoval filmový negativ a pozitiv. Odborníci znalí díla Mgr. R. spolehlivě a přesvědčivě potvrdili, že autorem sporného loga byl on. V minulosti stěžovatelka neměla žádný důkaz o tom, kdo byl skutečným externím výtvarníkem. Nesouhlasila ani s tvrzením žalovaného, podle kterého eventuální předloha k autorskému dílu J. Ž. není předmětem tohoto řízení. Autorské dílo vzniká okamžikem, kdy je dílo vyjádřeno v jakékoliv objektivně vnímatelné podobě. Stěžovatelka doložila materiály vytvořené Mgr. R. obsahující různé návrhy úprav slov „PRIM“ a „ELTON“, které jsou opatřeny i vlastnoručními popisky Mgr. R.. Každé jedno grafické provedení slov „PRIM“ a „ELTON“ je tak nutno vnímat jako autorské dílo Mgr. R.. Dále stěžovatelka přiložila notářský zápis NZ 146/2018 o prohlášení PhDr. L. S., v němž potvrzuje opakované setkání s Mgr. R., který před ní prohlásil své autorství k logotypům „PRIM“ a „ELTON“. Jediným důkazem o autorství J. Ž. je jeho vlastní prohlášení, které potvrzuje jediný další svědek – další pracovník podniku ELTON, který má rovněž na úspěchu namítající zájem.

VII. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[57] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[58] Kasační stížnost není důvodná.

VII.1 Rozšíření žaloby

[59] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem, že žalobkyně uplatnila argumentaci týkající se tvrzeného autorství Mgr. R. až po lhůtě stanovené pro možné rozšíření žalobních bodů v § 71 odst. 2 s. ř. s.

[60] Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Žaloba není pouze formální náležitostí pro řízení před soudem, ale je potřeba v ní vymezit veškeré rozhodné skutečnosti (srov. např. rozsudky ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 – 69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 – 92, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007 – 407, či ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001 – 75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě předložit veškeré žalobní body (viz nálezy ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, či ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, bod 39).

[61] Pokud žalobce doplní žalobu po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby o další argumenty, je třeba rozlišit, zda tyto argumenty pouze upřesňují či podrobněji rozvíjejí námitky uplatněné v žalobě, nebo zda nepřípustně rozšiřují žalobu o další žalobní body (viz rozsudky ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, č. 685/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011 – 239).

[62] V žalobě ze dne 20. 10. 2013 stěžovatelka k otázce autorského díla uvedla následující argumenty. Nesouhlasila s tím, že žalovaný s odkazem na právní názor správních soudů v předcházejícím řízení označil namítané označení za autorské dílo, přestože předložila dobové fotografie dokládající, že se hodinky se speciálním tiskacím logem vyráběly již v roce 1968. Nejvyšší správní soud v předchozím řízení vycházel z toho, že označení „PRIM“ před rokem 1969 existovalo pouze ve formě ochranných známek č. 152529 a č. 153324, případně jako označení slovní. Uvedené fotografie, které Nejvyšší správní soud neměl k dispozici, však dokládají, že namítané označení nemůže být autorským dílem, neboť zde chyběla jakákoliv invence. Žalovaný nepřípustně předjímal, jak by tyto fotografie Nejvyšší správní soud posoudil. Dále stěžovatelka připomněla, že po celou dobu tvrdila, že „*slovně – grafické provedení slova PRIM autorským dílem není, proto logicky k němu nemůže komukoliv náležet autorské právo*“.

[63] Ze shrnutí žalobních námitek je nepochybné, že stěžovatelka popírala existenci autorského díla jako takového z důvodu nedostatku invence. Tedy z důvodu kvality

(nízké originality) předmětného označení samotného, pro kterou podle jejích slov nemůže náležet autorské právo nikomu. Naopak v podáních doručených městskému soudu dne 9. 1. 2017 a dne 28. 2. 2017 připouštěla, že se o autorské dílo jedná, ale že autorské právo k tomuto dílu náleží Mgr. R. (resp. jeho dědicům), nikoliv namítající. Nové argumenty neměly předobraz v původní žalobě, ba dokonce s ní byly v rozporu v otázce, zda je namítané označení autorským dílem. Tvrzení, že stěžovatelka již v žalobě zpochybňovala existenci autorského díla, protože J. Ž. jen překreslil dílo jiné osoby, je až následnou účelovou interpretací, pro niž v žalobě samotné nelze nalézt oporu.

[64] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že se nejednalo o přípustné rozvinutí žalobní argumentace, ale o samostatný žalobní bod, o který nebylo možné rozšířit žalobu po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Městský soud nepochybil, pokud k těmto opožděně uplatněným argumentům nepřihlédl a neprovedl nově navržené důkazy, které se k nim vztahovaly. Stěžovatelkou citovaná judikatura, podle níž není navrhování důkazů omezeno lhůtou pro podání žaloby, na nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť se vztahuje k situacím, kdy jsou doplňovány důkazy k včasně uplatněným žalobním bodům. Z téhož důvodu se městský soud nedopustil nezákonnosti ani nevyhověním návrhu stěžovatelky na přerušení řízení do skončení řízení ve věci žaloby dědiců Mgr. R.

VII.2 Tvrzený rozpor mezi ústním a písemným odůvodněním rozsudku

[65] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž je písemné odůvodnění rozsudku v rozporu s ústním odůvodněním, které soud poskytl při jednání dne 22. 3. 2017. Tvrzený rozpor měl podle stěžovatelky spočívat v tom, že v rámci ústního odůvodnění soud považoval za prokázaný pouze námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách (tj. námitka existence práva uživatele nezapsaného označení, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné), zatímco k písmenu i) téhož ustanovení (tj. námitka existence práva osoby, které náležejí práva k autorskému dílu) měl soud konstatovat, že nepovažoval za nutné napadené rozhodnutí v této části rušit z důvodu nevýznamnosti.

[66] Předně je třeba zdůraznit, že stěžovatelka vytrhla citovanou pasáž z kontextu celého ústního odůvodnění. Jak je zřejmé ze zvukového záznamu z jednání před městským soudem, předsedkyně senátu mimo jiné uvedla, že nepovažuje za relevantní veškeré námitky (a tedy ani dodatečně doložené fotografie hodinek z roku 1968), které se vztahují k užívání označení „PRIM“ před rokem 1969, neboť předmětem řízení je označení „PRIM“ v takové podobě, které byla shledána autorským dílem a která je zachycena v jediném prvopočátečním důkazu, jímž je podniková norma PN 01. K otázce posouzení existence autorského díla, kterou stěžovatelka v žalobě popírala, městský soud zdůraznil vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu. Autorství jiné osoby stěžovatelka namítala až v replice podané po zákonné lhůtě pro uplatnění žalobních bodů. Dále městský soud uvedl, že v žalobě nebyly vyvráceny okolnosti sukcese z hlediska i užívání předmětného označení a věnoval se argumentaci k námitkovému důvodu podle písmene g).

[67] Až po tomto odůvodnění městský soud vyslovil stěžovatelkou citovanou pasáž (viz výše bod [28]), která sice sama o sobě může působit poněkud zavádějícím dojmem, že bylo prokázáno pouze naplnění námitkového důvodu podle písmene g). Je-li však ústní

odůvodnění nahlíženo jako celek, je zřejmé, že soud dospěl k závěru, že žalobní námitky účinně nezpochybnily ani naplnění námitkového důvodu podle písmene i), tj. existenci práv namítající k autorskému dílu, jímž je namítané označené „PRIM“ v grafickém provedení podle podnikové normy PN 01.

[68] Jakkoliv tedy nelze přehlédnout dílčí nesrovnalosti a nejasnosti v rámci ústního odůvodnění, Nejvyšší správní soud neshledal, že by ústní odůvodnění jako celek bylo ve věcném rozporu se závěry, které městský soud vyjádřil v písemném vyhotovení rozsudku.

VII.3 Tvrzené porušení koncentrační námitkové lhůty žalovaným i soudem

[69] Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že námitka porušení tříměsíční koncentrační lhůty pro podání námitek proti zveřejněné přihlášce č. O-154773 byla formulována velmi obecně, aniž by stěžovatelka upřesnila, které konkrétní dokumenty neměly být žalovaným zohledněny. Jedinou výjimkou, kterou stěžovatelka v žalobě výslovně zmínila, byla licenční smlouva z roku 2007, s jejímž využitím se městský soud vypořádal. Proti tomuto vypořádání stěžovatelka v kasační stížnosti nevznesla námitky. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí žádné další konkrétní dokumenty, které by v žalobě zmínila a které by městský soud opomněl. Tvrzení, že se mělo jednat o položky č. 20 až 52 v rozhodnutí žalovaného, uplatňuje až v kasační stížnosti.

[70] Městský soud posoudil náležitosti žalobního bodu v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou obsáhle citoval. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za účelné tuto judikaturu znova opakovat a odkazuje na str. 33 napadeného rozsudku. Městský soud nepochybil, pokud sám neprověřoval veškeré dokumenty citované v rozhodnutí žalovaného a nezjišťoval, kdy byly žalovanému předloženy.

[71] Krom toho, jak správně upozornil městský soud, žalovaný byl předchozími rozhodnutími správních soudů zavázán k doplnění dokazování (mimo jiné i listinami předloženými při jednání před městským soudem v předchozím řízení) a k tomu, aby postavil najisto aktivní legitimaci namítající k podání námitek podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona o ochranných známkách. Žalovaný tento závazný pokyn uposlechl, těžko mu lze proto nyní vytýkat, že zohlednil i dokumenty předložené oběma účastníky (a tedy i stěžovatelkou) nad rámec dokumentů předložených v rámci tříměsíční námitkové lhůty, neboť Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 22/2007 – 120 označil skutkový stav opírající se pouze o tyto dokumenty za nedostačující pro úplné posouzení rozhodných otázek.

[72] Nedůvodná je také námitka, v níž stěžovatelka vytýká městskému soudu, že opřel svůj závěr o dlouhodobém užívání namítaného označení namítající o usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 88/2010 – 723. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozsudku, městský soud se otázkou užívání nezapsaného označení [tedy námitkovým důvodem podle písmene g)] podrobně zabýval, odkazoval na důkazy založené ve správním spise a vypořádával žalobní námitky zpochybňující přechod práva k namítanému nezapsanému označení. Odkaz na usnesení vrchního soudu městský soud uvedl pouze v závěrečném shrnutí, v němž poznamenal, že se názory obou soudů shodují. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by městský soud odůvodnil svůj závěr nedostatečně,

pouze odkazem na usnesení vrchního soudu, ani že by odkazu na dané usnesení bránila koncentrační lhůta podle § 25 zákona o ochranných známkách.

[73] Stěžovatelkou odkazované usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 55/2017 – 96 nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní, neboť se týká návrhu na uložení předběžného opatření společnosti MPM-QUALITY v. o. s., která není účastníkem tohoto řízení a nebyla ani účastníkem správního řízení v nyní posuzované věci. Navíc, citované usnesení bylo vydáno až po vydání napadeného rozsudku.

VII.4 Právní nástupnictví namítající do práv k označení „PRIM“

[74] V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že otázka právního nástupnictví namítající do práv k označení „PRIM“ se stala irelevantní vzhledem k novým skutečnostem o autorství Mgr. R.

[75] Již výše Nejvyšší správní soud uzavřel, že námitky vztahující se k tvrzenému autorství Mgr. R. stěžovatelka uplatnila až po zákonné lhůtě pro vymezení žalobních bodů, a z tohoto důvodu k nim nebylo možné v řízení před městským soudem přihlédnout. Těmito opožděnými námitkami se nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud z důvodu jejich nepřípustnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz např. rozsudek ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004 – 48, nebo výše citovaný rozsudek č. j. 8 As 70/2011 – 239), nevyhověl proto ani návrhům na doplnění dokazování (viz výše body [55] a [56]).

[76] S námitkou stěžovatelky, že již v žalobě tvrdila vznik namítaného označení před rokem 1969, se městský soud vypořádal. Zdůraznil, že předmětem řízení není jakékoliv grafické vyobrazení slova „PRIM“, ale pouze vyobrazení podle podnikové normy PN 01. Také ve vztahu k stěžovatelkou namítanému vyobrazení označení „PRIM“ na hodinkách PRIM ORLÍK a PRIM DIPLOMAT, které mělo existovat před rokem 1969, městský soud poukázal na odlišnost vyobrazení.

[77] S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Namítané označení podle PN 01: PRIM se zřetelně graficky odlišuje od ochranných známek č. 152529 a č. 153324: PRIM. Městský soud v této souvislosti výstižně podotkl, že z dokazování provedeného ve správním řízení vyplynulo, že označení podle podnikové normy PN 01 bylo vytvořeno právě proto, aby se výrobky nově osamostatněného národního podniku ELTON odlišily od výrobků národního podniku CHRONOTECHNA Šternberk, který byl vlastníkem ochranných známek č. 152529 a č. 153324.

[78] Shodné vyobrazení s ochrannými známkami č. 152529 a č. 153324 se objevuje také na fotografii hodinek PRIM ORLÍK založené ve správním spisu:

[79] Vyobrazení na hodinkách PRIM DIPLOMAT podle fotografie předložené ve správním řízení:

sice obsahuje tiskací písmo, které se na první pohled může jevit jako podobné s namítaným označením, od namítaného označení se však odlišuje ve znacích, které Nejvyšší správní soud považoval za podstatné pro posouzení autorského díla v rozsudku č. j. 9 As 10/2011 – 27, podle kterého *„autorská invence spočívala v jeho grafickém ztvárnění, a to zejména v jeho tvarech, síle tahů, poměrech šířky a délky, či úpravách tvarů v mezích jeho čitelnosti. Nejednalo se o změny nepatrné, které by postrádaly nezbytnou autorskoprávní individualitu (viz zobrazení výše). Běžný typ kapitálového písma byl upraven tak, že u písmen „P“ a „R“ nejsou jejich bříška dotažena, na písmenu „P“ si lze dále povšimnout modifikace šířky bříška v poměru k síle tahu, bříško není oblé, použité tvrdé linie dávají písmenu technicistní ráz. Totéž je možno říci i o písmenu „R“, u něhož je navíc možno pozorovat neobvykle velkou vzdálenost mezi pravým a levým dříkem. Pravý dřík je napojen takřka na konci bříška a opět bylo použito ostrých tvarů. Rovněž písmeno „M“ je oproti běžnému standardu modifikováno dotahem až na základní linii.“* Uvedené podstatné znaky (zejm. nedotažení břišek u písmen P a R a naopak dotažení střední části písmene M až na základní linii, vzdálenost mezi pravým a levým dříkem písmene R) u vyobrazení na hodinkách PRIM DIPLOMAT přítomny nejsou.

[80] Městský soud proto nepochybil, když stěžovatelkou předložené fotografie nepovažoval za důkaz existence namítaného označení před vznikem podnikové normy PN 01 v roce 1969. Za takový důkaz nebylo možné považovat ani tvrzené autorství Mgr. R. z důvodů uvedených výše.

VII.5 Závěrečné kasační námitky

[81] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na skutečnost, že v době podání přihlášky byla majitelkou ochranné známky č. 165917, která byla shodná s namítaným označením. Předně je třeba poznamenat, že předmětná ochranná známka byla pravomocně prohlášena za neplatnou s účinky *ex tunc* (viz rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 10. 2014, č. j. O-53821/D30977/2014/ÚPV). V nyní posuzované věci se žalovaný vlivem existence této ochranné známky a historickými souvislostmi její registrace podrobně zabýval. S žalobními námitkami k hodnocení žalovaného se městský soud vypořádal na straně 40 svého rozsudku. V kasační stížnosti stěžovatelka žádné námitky v tomto směru nevznáší. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud nevidí důvod, pro který by se měl vlivem ochranné známky č. 165917 na nyní posuzovanou věc blíže zabývat.

[82] Zbývající část závěrečné části kasační stížnosti se vztahuje opět k tvrzenému autorství Mgr. R.. K těmto námitkám proto soud odkazuje na své výše vyslovené závěry.

VIII. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[83] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[84] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 24. října 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu